

Hrvatske autoceste d.o.o.

Društvo s ograničenom odgovornošću, za upravljanje, građenje i održavanje autocesta

Širolina 4, Zagreb, Hrvatska • tel.: +385 1 46 94 444 • faks.: +385 1 46 94 500 • www.hac.hr

Društvo upisano kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem: 080391688 • Temeljni kapital: 131.140.100,00 kn

OIB: 57500462912 MB: 1554964 Žiro račun broj: 2340009-1110023595 kod Privredne banke Zagreb d.d.

Uprava: Stjepko Boban, predsjednik Uprave

**HRVATSKE
AUTOCESTE**

UR.BR. 45212-500-EO-INT/do-EO-6/11

Goran Skok

Gosp. Kazimir Služek

PREDMET: Očitovanje po predmetu Odlazak s posla u radnom vremenu

Temeljem zahtjeva za očitovanje, Ur.broj: 45212-500-EO-INT/do-EO 4/11. od dana 20.01.2011. godine očitujem se kako slijedi:

Naime, kako se to desilo. Dan ranije 18.01.2011. osjetim ja da me lagano boli kičma. Kažem ja sam sebi, evo ti Gorane ipak je rov '91. ostavio traga. Kad je čovjek mlad misli ništa mi neće biti ali dani provedeni u rovu za vrijeme Domovinskog rata ostavili su traga. Dakle da nastavim, 18.01.2011. negdje oko 20 sati lagano mene probode nešto u leđima, mislim si sad samo mirno pa će proći kako je i došlo, ali nije. Negdje oko 22 sata odvedem ja psa u šetnju i nakon 15 minuta kad je pas obavio ono što psi i rade u šetnji, da sad ne detaljiziram, krenemo mi kući a mene probode da sam sve zvijezde vidio. Boli pa boli. Dođem nekako do kuće, dam psu da pojede malo i legnem u krevet, a bol ne prestaje. Probam se nekako namjestiti ali bol i dalje ne prestaje. Upalim TV i mislim si zagledat ću se u neki film pa neću ni misliti na bol i pa se možda sama smiri. Probam Max TV ali istekla akcija za kunu pa mi preostalo samo redovni programi. Na drugom baš bio CSI: Miami 7, Horatio Caine rješava zamršene slučajeve kriminala u USA kao da je pravi kriminalist. Gledam ja i malo po malo zaspao. Kad mene prožmu čudnovati snovi. Bili u ratu baš na probodu linije ja, Klarić, Krapljan i još nekolicina branitelja za koji sam u prvi mah mislio da su iz HAC-a ali nisu jer na te za koje sam mislio bili su u to vrijeme u Njemačkoj. Udarili mi u probod, a Krapljan prvi na liniji viče „Svi za mnom, svi za mnom“ iz sveg glasa kao da je i same četnike htio zaplašiti. Počelo se pucati, četnici uzmiču, mi ih tjeramo, ali Krapljan i dalje „Svi za mnom, svi za mnom“ i puca da se sve praši i već sigurni da je pobjeda tu, kad uzvrat i dušman, konsolidirali oni svoje redove i udri pucati na nas. Otvorili i mi još jaču vatru, kad odjednom se ne čuje više „Svi za mnom“ već „Naprijed naši, naprijed naši“ kao da smo na utakmicama Dragovoljca. Poslušam ja malo bolje kad sve tiše i tiše kao da se udaljava glas. Jedan od branitelja odjednom sav uplašen vikne „Izdali su branitelje, izdali su branitelje“. Ja sav u čudu pogledam iza sebe, a Klarić i Krapljan viču „Naprijed naši, naprijed naši“ i uzmiču i u tom momentu mene presječe u leđima da ne mogu ni vamo ni tamo. Pa kako su nas mogli izdati mislim si ja i probudim se istog trena.

Shvatim da je to bio samo san i da je bol bila toliko jaka da me bacila u nemirne snove. Onako sav u znoju mislim si kakvi su to ljudi snovi pa gdje bi Klarić i Krapljan izdali branitelje. Znam da im je prva na srcu Hrvatska, da im je samo do boljitka pa čak i da bi badava radili i da branitelje sigurno nikada ne bi izdali. Često se puta sjetim njihovog nesebičnog domoljublja kad čujem onu legendarnu izjavu Johna Kennedyja „Zapitaj se što možeš dati za državu, a ne što država može dati tebi“. Takvi su oni.

Od šoka zbog nevjerojatnih snova do jutra nisam mogao zaspati. Popustila mene malo leđa, kažem ja sam sebi, „raditi se mora“ i uputim se na posao.

Došao sam normalo kao i svaki dan oko 7:45, prijavim se, odem u kuhinju, Pero mi skuha zeleni čaj, kad opet ja osjetim probada mene u leđima. Ne mogu sjediti, ako hodam bolje mi je ali kad sjednem boli za ne izdržat. U neko vrijeme nazove me Predsjednik sindikata Mijat Stanić i kaže kako će navratiti na čaj jer baš ide iz Slavonskog Broda na pregovore. Ja ga tada zamolim, da me odveze doktoru jer je bol toliko neizdrživa na što on kaže da nema problema da će me povesti.

Odem ja u kancelariju kod šefa Odjela gosp. Služeka a kancelarija prazna. Zatim odem do gosp. Lovre Šabića a i njega nema. Kad netko mi kaže da su na sastanku kod Čambersa. Kažem ja tada Mariji Tičić da ja idem, da ne mogu doći do Služeka i Lovre te da im kaže da ću pravdati dan darivanjem krvi pa da ne bacam ministra Dadu Milinovića u „trošak“ ☺ s bolovanjem, te da ću se javiti gosp. Služeku telefonom. U međuvremenu sretnem kolegu Pravdića koji ima iste probleme i pitam ga da li mu je Kozmodisk što pomogao, a on kaže da slabo.

Odveze tada mene Mijat Stanić i idem ja redom. Dođem u Petrovu 3, pomogle mi sestre da legnem, zabile iglu i dam ja krv, te mi opet sestre pomogle ustati se. Krenem ja prema doktoru kad doktorica radi poslije podne. Odem kući legnem malo pa me popustilo. Nakon par sati ležanja popustilo mene ali teško mi se dignut, ipak smognem ja snage i u 17:00 sati odem do doktorice. Kažem još što je, prepiše ona meni Knavon forte, 100 mg, kaže popiti kad boli, ne više od tri na dan. Još se ja našalim, a da popijem pola sata prije bolova, nasmijemo se i odem do apoteke. Predam recept, platim 15 kuna i odmah još u apoteci popijem tabletu. Moram Vam priznati da je pomoglo. Nije se s time za igrati, doktori su doktori, kad boli najbolje je odmah njima jer oni znaju.

A znate i meni nije lako, rat je ostavio traga, žena mlada, ona traži svoje, razumijete, moram biti u formi, da sad ne objašnjavam, ako nije redovito onda je obuzmu svakakve misli, znate nije lako nama s ženama kao ni njima s nama muškarcima.

Pitate me zašto sam otišao a da se nisam javio gosp. Služeku, zato što je bio na sastanku, a zašto sam otišao bez propusnice, zato što mi je zadnji puta gosp Čamber rekao da se treba najaviti dan ranije (svjedok ste toga), a ja nisam mogao znati prekjucher da će me jučer boljeti leđa, pa sam pravdao cijeli dan za što služi doznaka. U prilog vam dostavljam doznaku za bolovanje za 19.01.2011. tako da opravdam cijeli dan i potvrdu od darivanja krvi, tek tako neka se nađe.

Još na kraju da spomenem da mi je drago da se pretpostavljeni brinu i pitaju za mene, nekako se osjećam kao da sam na posebnom tretmanu.

Evo, dobio ja dopis da se očitujem i ja se očitovao, pa kako ne bi, zar nismo zato tu?

U Zagrebu, 20. siječnja 2011. godine

Goran Škok

